

Arrest

nr. 131 901 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 september 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van een EU-burger (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 31 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2013 werd ingediend door:

Naam: L.(...) Voornaam: T.(...) Nationaliteit: Bulgarije Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd :

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 13.02.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (NV De Mangerie); bij- behorende loonfiches voor de periode januari - augustus 2013

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij NV De Mangerie sedert 10.11.2013.

Betrokkene is momenteel tewerkgesteld bij Alpha-J BVBA. Er worden echter geen loonfiches mbt deze meest recente tewerkstelling voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt in fine van haar eerste middel het volgende:

"(...)

De thans bestreden beslissing stelt [...]:

"“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)."

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

(...)

II.1.3. In casu is er een schending van de formele motiveringsplicht aangezien het niet duidelijk is voor verzoekende partij op welke basis en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing genomen is."

In een tweede middel voert verzoekster onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel:

“De te vervoegen dochter van verzoekende partij heeft vooreerst stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen bewezen door loonfiches neer te leggen van januari 2013 tot augustus 2013, met name 8 maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Verwerende partij verwijt verzoekende partij thans dat zij heeft nagelaten deze loonfiches over te maken, verzoekende partij was echter van mening dat zij aan haar plicht voldaan had door bij het indienen van de aanvraag de recentste loonfiches neer te leggen.

(...)

Bovendien heeft verwerende partij zich klaarblijkelijk de moeite genomen om na te gaan in het Dimona-systeem of de dochter van verzoekende partij nog steeds tewerkgesteld was bij NV De Mangerie en ontdekte dat zij thans tewerkgesteld is bij Alpha-J BVBA. Het feit dat verwerende partij deze informatie gemakkelijk kon nagaan, betekent bijgevolg ook dat zij gemakkelijk toegang had tot de professionele gegevens van verzoekende partij in het Dimona-systeem. Verwerende partij is hier dus zeer onzorgvuldig te werk gegaan.

Bovendien had verwerende partij na de ontdekking van de nieuwe tewerkstelling ook nog bewijzen van inkomsten kunnen opvragen bij verzoekende partij zelf.”

(...)

Bovendien hoeven ‘onvoldoende bestaansmiddelen’ echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

(...)

Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoeftanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen.

(...)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, (...) heeft geschonden.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

3.6. Zoals eveneens weergegeven in de bestreden beslissing vereist artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat de bloedverwanten in opgaande lijn van de burger van de Unie ten laste dienen te zijn van de referentiepersoon en dat deze referentie-

persoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat het familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

3.7. Verzoekster diende op 18 september 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van een EU-burger (bijlage 19). Uit de aanvraag zelf, die opgenomen is in het administratief dossier blijkt dat verzoekster naast haar Bulgaarse identiteitskaart volgende documenten had overgemaakt: *“gelegaliseerde geboorteakte dochter, bewijs stortingen in verleden, attest onvermogen in land van herkomst, bewijs inkomen”*. Op het aanvraagformulier worden aan verzoekster geen bijkomende stukken gevraagd.

3.8. Wat de vereiste betreft dat verzoekster ten laste was van haar dochter in functie van wie ze haar recht op verblijf vroeg vooraleer zij gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer als burger van de Unie, blijkt uit het administratief dossier dat zij als bijlage bij haar aanvraag 14 (!) getuigschriften had overgemaakt van Western Union, die dateren uit de periode tussen 12 november 2009 en 26 juli 2012. Daargelaten de vraag of deze getuigschriften een reële afhankelijkheid bewijzen die voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, nr. C-423/12, r.o. 21), vereist de formele motiveringsplicht dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze aangeleverde informatie rekening hield. Uit de neergelegde stukken kan immers minstens worden afgeleid dat haar dochter geld overmaakte toen verzoekster nog in Bulgarije verbleef. Nochtans trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 14 maart 2014 een beslissing waarin louter gesteld wordt dat verzoekster *“onvoldoende (heeft) aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon”*. Uit de bestreden beslissing kan echter niet worden afgeleid of, noch in hoeverre, de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de neergelegde getuigschriften van Western Union om tot zijn besluit te komen. De Raad stelt vast dat verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij in haar eerste middel oppert dat *“het niet duidelijk is voor verzoekende partij op welke basis en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing genomen is”*.

3.9. In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij dat *“de bestreden beslissing (...) genoegzaam met redenen (is) omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.”* Bij de bespreking van het tweede middel, stelt de verwerende partij het volgende: *“De verweerder laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat onvoldoende bewijzen werden voorgelegd dat de verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de voorgelegde loonfiches (daterend vanaf 8 maanden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging) volstaan als bewijs van het ten laste zijn, volstaat niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Verweerder laat voorts gelden dat voormeld kwestieuze motief naar haar oordeel niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. de verzoekende partij gewezen beslissing, gelet op het feit dat bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat haar dochter actueel over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden dat de verzoekende partij ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel in het Rijk. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het tweede motief de aangevochten beslissing voldoende ondersteunt, zodat de verzoekende partij haar kritiek niet dienend is. Zelfs indien moet worden aangenomen dat afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest, is dit element geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). De*

verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben."

3.10. De Raad stelt vast dat het eerste motief van de bestreden beslissing de rechtens vereiste feitelijke grondslag ontbeert. De verwerende partij maakt in haar nota met opmerkingen niet aannemelijk dat met de neergelegde stukken rekening zou zijn gehouden. Door te hameren op haar discretionaire bevoegdheid slaagt de verwerende partij er niet in aan te tonen dat de beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid immers niet van de opgelegde motiveringsplicht (RvS 18 februari 1998, nr. 71.912). In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij vervolgens uitschijnen dat het eerste motief van de bestreden beslissing als een overtollig motief dient te worden beschouwd, waardoor ze impliciet het motiveringsgebrek erkent. Het eerste middel van verzoekster komt in de aangegeven mate gegrond over. Voor zover de verwerende partij oppert dat het tweede motief van de bestreden beslissing determinerend zou zijn, blijkt uit wat volgt dat ook dit tweede motief de beslissing niet redelijkerwijs kan verantwoorden.

3.11. Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt in de beslissing gewezen op de neergelegde arbeidsovereenkomst en de loonfiches van januari tot augustus 2013: *"Er worden volgende bewijzen voorgelegd : - arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 13.02.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (NV De Mangerie); bij- behorende loonfiches voor de periode januari - augustus 2013".* Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris daags voor het nemen van de bestreden beslissing, met name op 13 maart 2014, via de Dolsis-databank informatie opvroeg aangaande de tewerkstellingssituatie van verzoekster, die aanleiding gaf tot volgende vaststellingen: *"Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij NV De Mangerie sedert 10.11.2013. Betrokkene is momenteel tewerkgesteld bij Alpha-J BVBA. Er worden echter geen loonfiches mbt deze meest recente tewerkstelling voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereiken- de en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."* Op deze gronden kwam de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit dat verzoekster niet voldeed aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd.

3.12. In haar tweede middel stelt verzoekster dat zij *"van mening (is) dat zij aan haar plicht voldaan had door bij het indienen van de aanvraag de recentste loonfiches neer te leggen."* De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris noch ter gelegenheid van de aanvraag van de verklaring van inschrijving (bijlage 19) op 18 september 2013, noch tijdens de daarop volgende periode van 6 maanden bedoeld in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet, bijkomende inlichtingen heeft gevraagd aan verzoekster aangaande haar actuele tewerkstelling. Verzoekster gaat hier in haar middel op in en betoogt het volgende: *"Bovendien heeft verwerende partij zich klaarblijkelijk de moeite genomen om na te gaan in het Dimona-systeem of de dochter van verzoekende partij nog steeds tewerkgesteld was bij NV De Mangerie en ontdekte dat zij thans tewerkgesteld is bij Alpha-J BVBA. Het feit dat verwerende partij deze informatie gemakkelijk kon nagaan, betekent bijgevolg ook dat zij gemakkelijk toegang had tot de professionele gegevens van verzoekende partij in het Dimona-systeem. (...) Bovendien had verwerende partij na de ontdekking van de nieuwe tewerkstelling ook nog bewijzen van inkomsten kunnen opvragen bij verzoekende partij zelf."*

3.13. De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoekster:

"(...)

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

"(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onzorgvuldig te werk is gegaan, doordat

geen nieuwe bewijzen van inkomsten werden opgevraagd, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Gelet op het feit dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat moet worden aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, diende de verzoekende partij redelijkerwijs te weten dat haar actuele inkomen diende te worden aangetoond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de referentiepersoon slechts loonfiches tot augustus 2013 werden voorgelegd, waarna sedert 10.11.2013 een nieuwe tewerkstelling zou zijn gestart.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht oordeelde dat het niet mogelijk is een beeld te krijgen op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden beoordeeld of de referentiepersoon kan voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zal komen van het sociale zekerheidsstelsel in het Rijk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht een weigeringsbeslissing genomen. Het is op grond van de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij kan verder evenmin worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat geen behoeftenanalyse is gedaan. Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat 'verwerende partij liever direct een beslissing neemt in de plaats van eerst een behoeftenanalyse uit te voeren of bijkomende inlichtingen op te vragen'.

Verweerder laat gelden dat deze theoretische beschouwingen enerzijds voorbij gaan aan de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld.

Gelet op het feit dat geen bewijzen voorliggen van de actuele bestaansmiddelen van de verzoekende partij, was het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uiteraard niet mogelijk om na te gaan of de voorgelegde bestaansmiddelen volstaan om aan de behoeften van de verzoekende partij en het gezin van de referentiepersoon tegemoet te komen.

Verweerder laat gelden dat vanzelfsprekend geen beoordeling kan gemaakt worden van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, als door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding net is vastgesteld dat het op grond van de voorliggende stukken niet mogelijk is om een beeld te krijgen van de netto-inkomsten.

Verweerder benadrukt nogmaals dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om zorgvuldig te zijn en alle dienstige stukken waarop hij zich wil beroepen, voor te leggen, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris nog bijkomende stukken moet opvragen. De bewijslast rust op de vreemdeling die de verblijfsaanvraag indient.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag automatisch heeft verworpen omdat niet voldaan was aan de voorwaarde van stabiele, egelmatische en toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.14. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij laat gelden "dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging", maar er kan te dezen worden betwijfeld of "de verzoekende partij redelijkerwijs

(diende) te weten dat haar actuele inkomen diende te worden aangetoond". In tegenstelling tot wat het geval was in het door de verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde cassatie-arrest van de Raad van State, diende verzoekster geen aanvraag in *"als werknemer of werkzoekende"*, maar als bloedverwant in opgaande lijn. Het bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon vormt een wettelijk noodzakelijke randvoorwaarde voor haar verblijfsrecht, doch betreft niet het wezenskenmerk van de hoedanigheid die de basis vormt voor haar aanvraag. Bovendien werd aan verzoekster bij het indienen van haar aanvraag niet gevraagd om (binnen de drie maanden) een aantal (bijkomende) documenten voor te leggen, zoals in de casus die aan het in de beslissing aangehaalde cassatie-arrest voorafging (cf. bestreden beslissing in RvV 26 april 2012, nr. 80 254, die aanleiding gaf tot het cassatie-arrest RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Nooit werd aan verzoekster gevraagd om (bijkomende) documenten neer te leggen, zodat kan worden betwijfeld of zij diende te weten dat zij haar aanvraag moest actualiseren, in het bijzonder wat de bron van de bestaansmiddelen van haar dochter betreft.

De Raad stelt vast dat als gevolg van een eigen onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris, daags voor het nemen van de bestreden beslissing, werd vastgesteld dat de referentiepersoon elders tewerkgesteld was, waardoor er *"geen beeld"* was *"op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en (...) niet (kan) beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt"*. De vraag rijst of verzoekster kon vermoeden dat de verandering van werkgever van haar dochter aanleiding zou kunnen geven tot een weigeringsbeslissing. In dat opzicht lijkt verzoekster te kunnen worden gevolgd waar zij meent dat *"verwerende partij na de ontdekking van de nieuwe tewerkstelling ook nog bewijzen van inkomsten (had) kunnen opvragen bij verzoekende partij zelf"*. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris zijn onderzoek slechts doorvoert op het ogenblik dat de vervaltermijn waarbinnen een beslissing moet worden genomen bijna afloopt, hetgeen op gespannen voet staat met het zorgvuldigheidsbeginsel, verkeert hij in de onmogelijkheid om aan verzoekster bijkomende inlichtingen te vragen. Daarnaast kan worden betwijfeld of de loutere vaststelling dat het inkomen van de referentiepersoon niet correct kan worden ingeschat volstaat om in alle redelijkheid te kunnen besluiten dat *"Betrokkene (...) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging"*. Verzoekster stelt in dit verband in haar tweede middel dat *"onvoldoende bestaansmiddelen' niet noodzakelijk (hoeven) te leiden tot een weigering van verblijf."* De Raad merkt hierbij op dat er in casu geen enkele indicatie voorhanden is dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

3.15. Verzoekster dient te worden bijgetreden in zoverre het eerste motief van beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet voldoet aan de motiveringsplicht waaraan de gemachtigde van de staatssecretaris onderworpen is omdat de feitelijke grondslag voor dit motief ontbreekt. Met betrekking tot het tweede motief van diezelfde beslissing dient een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel te worden weerhouden.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate gegrond, wat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden komt de verzoekster opnieuw in de situatie waarin zij op grond van haar hangende aanvraag gerechtigd is op een tijdelijk verblijf in het Rijk en dit in afwachting van een nieuwe beslissing. Met het oog op de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient bijgevolg ook de bevelscomponent van de bestreden beslissing te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN